

[Sigsgaard.]

råde, rekrutteret centralt fra. Hr. Dupont har ret i, at et fag som dramatik har en stor fremtid for sig, men det forudsætter unægtelig, at vi sørger for, at der er i hvert fald nogle lærere, der kan gå foran i den udvikling.

I samme forbindelse vil jeg bede om, at man overvejer, hvordan emnet filmkundskab kan få en acceptabel placering i uddannelsen, selvfølgelig også uden for den obligatoriske fagrække.

Kristendomsundervisningen og religionsundervisningen har været ivrigt diskuteret i udvalget. Jeg havde helst set, at faget helt udgik som obligatorisk fag, men stod vistnok håbløst alene med det standpunkt. Det skal dog understreges, at faget må formodes at skulle deltage i den almindelige timetalsbegrænsning, der skal finde sted, og at det er fastslået, at undervisningen i faget skal være kundskabsmeddelende og ikke forkyndende. I betænkningen siges det, at uddannelsen i faget sigter på undervisning i de yngre klasser. Når man har brugt udtrykket „de yngre klasser“, er det, fordi man ønsker at overlade til studieplansudvalget nærmere at afgrænse det begreb.

En del steder har man hidtil tøvet med at overlade en lærer, der står uden for folkekirken, undervisning i kristendomskundskab, fordi man mente, at medlemskab af folkekirken var en betingelse, sådan som hr. Poul Hartling har beskrevet det i dag. Udvalget har derfor fundet det rigtigt at fastslå, at det, at en lærer ikke er medlem af folkekirken, ikke i sig selv bør udelukke ham fra at kunne undervise i kristendomskundskab, uden at man hermed har villet gøre indgreb i de lokale myndigheders beføjelser.

Der er grund til at fremhæve, at den genindførelse af eksamen, der med loven vil finde sted — og den er noget betænkelig — ikke må være en genindførelse af de gamle eksamensformer, og derom er udvalget enigt. Disse forældede prøveformer er forhåbentlig forvist fra seminarierne for bestandig. I betænkningen siges det, at prøverne ikke blot skal sigte mod en bedømmelse af parate kundskaber, men i højere grad på en bedømmelse af de studerendes modenhed og evne til at arbejde selvstændigt

med stoffet. Hvis det skal efterleves — og det skal det jo — er det nødvendigt, at studieplansudvalget, eventuelt gennem et underudvalg, nøje gennemarbejder det problem og konkret anviser, hvilke eksamensformer der kan benyttes. Må jeg dertil føje, at det vil være ønskeligt, at direktoratet fremhjelper og understøtter fornyelsen på dette felt, medens det må være helt utænkeligt, at det modsatte i enkelte tilfælde kan finde sted, sådan som det er sket, hvis man skal tro en leder i tidsskriftet Unge Pædagoger nr. 2, 1966, der har titlen „Direktoral fadæse“.

Sigtet med det nye lovforslag har bl. a. været at skabe mulighed for mere fordybelse i stoffet. Derfor skulle den obligatoriske fagrække gøres mindre. I den henseende tror jeg, at man inden mange år vil gå langt videre. Og samtidig skulle den enkelte studerendes timetal sættes ned. Et afgørende hovedpunkt i betænkningen er derfor den sætning, der lyder:

„Ministeren har erklæret sig enig med udvalget i, at der må ske en væsentlig nedsættelse af det nuværende timetal.“

Blicher resultatet af studieplansudvalgets arbejde ikke, at eksamensformerne gennemgribende fornys, at timetallet nedsættes, og at de pædagogiske fag styrkes væsentligt — ja, så har man ikke nået det rigtige resultat, og så er man ikke i overensstemmelse med udvalgsbetænkningen.

Udvalget berørte løseligt en eventuel trindeling af læreruddannelsen, men man kunne ikke tage stilling dertil uden nærmere undersøgelse. Jeg tror, at alle, også ministeren, var enige i, at en sådan undersøgelse nok vil komme inden for en kortere årrække. Jeg vil gerne opfordre til en grundig undersøgelse, for jeg har en stærk fornemmelse af, at den såkaldte helhedsuddannelse nok ikke vil holde for al fremtid. Vi må derfor i tide vide, hvilke andre muligheder der er, for det er jo ikke kun ét alternativ, der her kan være tale om.

Jeg var ved første behandling inde på spørgsmålet om seminarielærernes kvalifikationer, og det er der andre, der har interesseret sig for. Jeg skal derfor ikke sige meget herom nu, kun hilse med tilfredshed, at der nedsættes et udvalg til undersøgelse